

Tweede Kamer

DER STATEN-GENERAAL

Speech Voorzitter

Aan de orde is de herdenking van Gert Schutte.

Ik heet de aanwezige familie van harte welkom: zijn vrouw Rie Schutte- de Hoop, zijn zoon Hans en dochter Marieke Schutte.

En ik wil u allemaal vragen om, voor zover dat mogelijk is, te gaan staan.

Zijn moeder Johanna Schutte- Groeneweg wist het al. Enige jaren na het toetreden van haar zoon tot de Kamer zei zij in een interview:

“Hij hangt er niet bij in de Tweede Kamer. Er wordt goed naar hem geluisterd. Dat zie je als zo'n debat wordt uitgezonden. Hij zat nog niet lang in de Tweede Kamer, toen hij derde werd bij de verkiezingen van politicus van het jaar. Hij kan ook goed met Lubbers overweg tot op zekere hoogte.”

In dit citaat wordt de politicus Schutte raak getypeerd. Gewaardeerd, kritisch, een dualist pur sang.

Gert Schutte kwam in 1981 in de Kamer als enige vertegenwoordiger van het Gereformeerd Politiek Verbond. Hij zou dat blijven tot 2001. Hij bouwde een grote reputatie op.

Hij is geboren in de Alblasserwaard als oudste zoon van een groot en arm kruideniersgezin. Lid van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt.

Schutte rolde min of meer vanzelf de politiek in. Hij zei daarover: "Een gemeenteraadslid vroeg een keer aan mijn vader of ik interesse had om actief te worden. Voordat ik het wist, had ik de eerste stap gezet. Vervolgens vragen ze of je 'op de Lijst' wil. Eerst als tiende, dan als derde, tweede en tenslotte sta je op één." Op het moment dat ik 'ja' zei tegen die kandidatuur was er geen weg meer terug. Ik had definitief besloten beroepspoliticus te worden".

Eenmaal beroepspoliticus, was hij dat de eerste acht jaar in de Kamer in zijn eentje. Woekeren met je tijd dus! Dat bleek ook uit de manier waarop hij zich door het Kamergebouw voortbewoog.

Waar sommige Kamerleden van hun werkkamer naar de vergaderzaal slenteren, toog Schutte in gestrekte draf door het Kamergebouw. Hij knikte bekenden vriendelijk toe, maar social talk was niet zo aan hem besteed. Geen tijd voor.

Een cursus timemanagement was voor Gert Schutte overbodig. Bij zijn afscheid werd gememoreerd dat hij áltijd als eerste de hoorn op de haak legde. (toen was er nog een hoorn en een haak). Vaak was iemand aan de andere kant van de lijn nog bezig met de laatste woorden van de afscheidsgroet. Hij of zij kon dan aan de droge klik afleiden dat Schutte alweer andere dingen aan het doen was.

Als politicus viel hij op door zijn genuanceerde en eigen koers bij sociale vraagstukken. Op het immateriële vlak verdedigde hij standvastig orthodoxe stellingen met een beroep op vrijheid en tolerantie. Hij was wantrouwend jegens de dictatuur van de meerderheid.

Tolerantie over en weer ging niet vanzelf. Maar zijn eendoordeel hierover was positief. In zijn afscheidsbrief schreef hij daarover: "Omdat het in dit land van minderheden het mogelijk is ook als kleine minderheid een volwaardige plaats in te nemen in de volksvertegenwoordiging. Anders dan in het verleden wel het geval was, heb ik geen serieuze pogingen meegemaakt om politieke minderheden die plaats te ontnemen. Omdat ik vrijuit naar mijn diepste overtuiging kon spreken, ook en juist als deze botste met die van anderen".

Ruim 2200 keer nam hij deel aan een plenair debat. En in elk van die debatten was hij een voorbeeld van degelijke voorbereiding en logisch redeneren, goed luisteren en afgewogen eendoordelen.

Maar preken vond hij voor de zondag in de kerk. Bijbelse normen bepaalden al zijn handelen. Daarom was de zondag heilig. Geen Kamerstukken, geen journalisten. Vanuit zijn christelijke visie kwam hij op voor sociale zekerheid, zorg en milieu.

Gert Schutte zag uit naar het leven na de Kamer. Hij zei toen: "ik mag stoppen met het leven dat ik nu zeventien jaar heb geleid. En dat doe ik met een gerust hart. Ik heb mijn krachten naar beste vermogen benut en dat is genoeg geweest. Ik ben blij en dankbaar voor de kansen die ik heb gekregen om dit werk te doen. Ik zal straks, bij alle politieke beslommeringen, geen moment denken: kon ik nog maar mee doen"

Ik sluit af met de treffende woorden van Trouw-journalist Hans Goslinga. We gedenken Gert Schutte als de 'parlementaire reus' die hij was.

We wensen zijn vrouw, kinderen, kleinkinderen en andere nabestaanden veel sterkte toe bij het verwerken van dit grote verlies.

...

Dan geef ik nu het woord aan de minister-president.

...

Dank u wel.

Dan verzoek ik u nu om een moment van stilte in acht te nemen.

...

Dank u wel.

Dan schors ik nu de vergadering zodat de Leden de familie kunnen condoleren.